

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. Q. N., narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, poštovní schránka 78,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-39077-2/ČJ-2018-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 16. 1. 2019 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-39077-2/ČJ-2018-930310-V235, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-220208-44/ČJ-2018-040022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění, kterým bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 3 roky, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k jeho vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody stanovené v ust. § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě, ve znění doplnění, uvedl, že sankce zákazu vstupu na území členských států Evropské unie v nejvyšší možné výši je nepřiměřená vzhledem k zanedbatelné míře porušení zákona (jen několikahodinový nelegální pobyt žalobce na území České republiky) a nezohlednění polehčujících okolností např. spolupráci žalobce se správními orgány, nepáchání trestné činnosti, nevyužití padělaných či pozměněných dokladů ke vstupu na území a nedopuštění se nerespektování žádného správního či trestního rozhodnutí. Žalovaná měla rovněž zohlednit, že ke vstupu do Schengenského prostoru nedošlo na českých hranicích. V tomto smyslu žalobce formuloval i odvolací námitku, jejíž vypořádání považoval za nedostatečné, neboť se žalovaná k dané odvolací námitce nikterak nevyjádřila.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla žalobu zamítnout. V podrobnostech odkázala na spisový materiál a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky obsahově téměř souhlasí s odvolacími námitkami žalobce.

Správní spis

4. Ze správního spisu, a to zejména z protokolu o výsledku žalobce ze dne 9. 11. 2018, vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa nelegálně, kde chtěl pracovat a za tím účelem si zajistil za úplatu nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval vozem z Ruska mimo jiné přes území Česka. Do Moskvy se dostal letecky z Hanoje na ruské pracovní vízum. V Německu byl žalobce zadržen a vrácen zpět do Česka. Žalobce uvedl, že žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Česko, ale ani pro jiný stát Schengenského prostoru nedisponuje. Cestovní doklad mu odebral převaděč na letišti v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Moskvě. Na Česko ani na Evropskou unii nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že zde nikoho nezná a nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či návrat do Vietnamu. Do Vietnamu se nechce vrátit, jelikož si tam nedokáže vydělat dostatek peněz a musí živit manželku se čtyřmi dětmi.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaná nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě soudu výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl jimi udělen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Námitku nedostatečného vypořádání odvolací námitky žalovanou, tedy nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí shledal soud nedůvodnou, neboť v napadeném rozhodnutí, a to zejména na str. 5, žalovaná podrobně rozvedla, na základě jakých důvodů rozhodla, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela a stanovila dobu při horní hranici zákonné sazby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Soud zhodnotil, že žalovaná se s předmětnou odvolací námitkou vypořádala dostatečně a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, který je dostupný na www.nssoud.cz. Soud přitom v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaná na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážila, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť to je předmětem následujícího meritorního přezkumu.
9. Ze shora predestřených žalobních tvrzení vyplývá, že v daném případě není mezi účastníky řízení sporu o skutkových otázkách případu, nýbrž „toliko“ o přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby 3 let, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců a polehčujícím okolnostem.
10. Dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky,

1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,

2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

11. Uložená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla uložena při horním okraji zákonné sazby 3 roky dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dobu 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přitom soud nevyhodnotil jako nepřiměřenou s ohledem na zjištěný skutkový stav případu, když žalobce naplnil hned dvě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, a to jednak tím, že vědomě pobýval minimálně dne 8. 11. 2018 na území České republiky bez platného cestovního dokladu a jednak bez platného oprávnění k pobytu (víza), to vše navíc s úmyslem nelegálně pracovat v Německu, kdy u převaděčů zaplatil převoz z Vietnamu a nejprve se letecky dopravil do Ruska, kde mu byl převaděčem ihned po příletu sebrán mj. i cestovní pas, odkud následně za pomoci převaděče pokračoval ve skrytu automobilu do Německa, přičemž se vyhnul hraniční kontrole při vstupu na území České republiky. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce si byl od prvopočátku vědom, že se dopouští protiprávního jednání.
12. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti stanovení doby 3 let, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. Závěry soudu přitom zcela korespondují závěrům, které vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2129/2010 a také na www.nssoud.cz, když Nejvyšší správní soud mj. vyslovil, že „...*zákon o pobytu cizinců stanoví, že policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona, mezi které patří např. to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179)*“.
13. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku I. dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Současně pak podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.
15. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 14. 1. 2019, č. j. 78 A 1/2019-17. Dle citovaného ustanovení totiž hotové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. února 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.